

ČETVRTA KNJIGA MALORIJADE

DEJVID
EDINGS

ČAROBNICA IZ DARŠIVE

Prevela
Suzana Stevanović

■ Laguna ■

Naslov originala

David Eddings

SORCERESS OF DARSHIVA

Copyright © David Eddings 1989

Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

Oskar u Vilijamu Patriku Dženson-Smitu:

Dobro došao u naš svet!

S ljubavlju,

Dejv i Li

BELGARIJADA

Pion proročanstva

Kraljica čarobnjaštva

Magijski gambit

Čudotvorčeva kula

Čudesna završnica

MALORIJADA

Čuvari zapada

Kralj Murga

Gospodar demona iz Karende

Čarobnica iz Daršive

Kelska proročica

Prolog

Kratka istorija Istočnog carstva
– Odlomak iz dela *Carevi Melsine i Malorije*
izdanje Melsinskog sveučilišta

PODACI O POREKLU MELSINSKOG CARSTVA sasvim su izgubljeni. Pojedine legende tvrde da su preci Melsina doplovili u jednostavnim kanuima sa širokog mora istočno od Melsinskog ostrvlja. Drugi pak nagađaju da su drevni Melsini potekli od neobičnog dalazijskog naroda. Međutim, sve su legende saglasne u tome da je melsinska civilizacija najstarija na svetu.

Melsina je odvajkada bila čvrsto vezana za more, tako da joj je ostrvlje istočno od malorijskog kopna zapravo bilo prvobitna postojbina. Prestonica Melsin bila je grad svetlosti i znanja još kad je Tol Honet bio tek puka selendra, a Mal Zet skupina raštrkanih otrcanih šatora. Samo je Kel, u kome su proučavali nebo, mogao da se poredi s drevnim melsinskim domom.

Međutim, Melsini su zbog strašne nepogode morali da napuste svoju predivnu domovinu. Pre oko pet milenijuma došlo je do sukoba na zapadu. Angaraci i Alorni su ga objasnili kao versko neslaganje bogova. Takvo objašnjenje ne sme se

shvatiti ozbiljno, ali ipak može poslužiti u pojašnjenju očajnih pokušaja nerazvijenih umova da objasne prirodne sile.

Bez obzira na to šta ga je prouzrokovalo, sukob je izazvao snažno pucanje prakontinenta i ogromne plimne talase. Nivo mora je najpre opao, a potom se izdigao, da bi se na kraju zadržao otprilike na istoj liniji kao i danas. To je Melsini presudilo. Više od polovine drevne Melsine survivalo se pod pučinu. Iako se nezamislivo mnogo građevina urušilo, većina stanovnika se spasla. Kukavni narod je očajno nahlrio na nepotopljena ostrva nekadašnje Melsine. Predivni glavni grad nalazio se visoko u planinama kako bi se izbeglo nepovoljno dejstvo vlažne klime iz tropskih krajeva. Posle sukoba zemljotres je sasvim razorio Melsinu, a nakon potopa grad je završio na manje od lige od mora.

Nakon izgradnje svako je mogao da uvidi da preostala ostrva nisu dovoljno velika za preživeli žitelje. Stoga su se Melsini odlučili da se presele na kopno. Jugoistočna Malorija im je bila najbliža. Bila je to oblast nastanjena neobičnim narodom s drugačijim rasnim nasleđem i tečnim ali prenatlaženim jezikom. Melsini su se usmerili baš tuda. Naišli su na pet nerazvijenih kraljevstava, to jest na Gandahar, Daršivu, Silantu, Peldejn i Rendžel. Napredni i učeni Melsini brzo su ih potčinili i pripojili svom rastućem carstvu.

Vladajuća sila u Melsinskom carstvu bila je birokratija. Iako je vlada nastojala da ograniči upravljanje birokratije, ova joj je ipak obezbedila prednosti što se tiče doslednosti i neukaljanog pragmatizma i samim tim se više bavila nalaženjem valjanog načina za izvršenje zadataka nego neopravdanim prohtevima, predrasudama i samovoljnošću, koji su obično odlike ostalih vlada. Melsinska birokratija bila je delotvorna u samom smislu te reči. U shvatanjima Melsina zavladao je zamisao o „darovitosti plemstva“. Ukoliko bi jedan odsek odbio darovitog pojedinca, drugi odsek bi ga smesta vrbovao u svoje osoblje.

Nakon osvajanja novih područja mnogi odseci melsinske vlade požurili su da potraže nadarene žitelje među domorocima. Samim tim su neposredno uključili pokorene narode u život u carstvu. Pragmatični kao i uvek, Melsini su prepustili kraljevskim kućama u pet novoosvojenih oblasti da slobodno vladaju, budući da su više želeli da vladaju s već grubo uspostavljenim nadležnim organima no da nameću nove.

Melsinsko carstvo se u narednih hiljadu i četrsto godina prilično razvilo, pošteđeno od verskih i političkih smicalica na zapadnom kopnu. Melsinska kultura bila je svetovna, civilizovana i zasnovana na visokom obrazovanju. Robovlasništvo im nije bilo znano, a trgovanje s Angaracima i njihovim vazalima u Karendi i Dalaziji bilo je prilično unosno. Nekadašnji melsinski glavni grad postao je središte učenjaka. Nažalost, pojedini melsinski učenjaci okrenuli su se tajanstvenim poduhvatima. Prizivali su zle duhove umnogome nadmašivši kukavne pokušaje Morindima ili Karendra, a samim tim zadržali su u mnoga mračnija i opasnija područja. Razvili su veštičarenje i nekromantiju. Sve u svemu, najviše ih je zanimala alhemija.

Tada su se prvi put susreli s Angaracima. Iako su iz prvog sukoba izašli kao pobednici, Melsini su brzo uvideli da će ih Angaraci kad-tad poraziti prosto zbog brojne nadmoći.

Angaraci su sve svoje napore usmerili ka uspostavljanju Dalazijske oblasti, tako da je zavladao ćudljiv, napet mir. Trgovina između dva naroda uticala je na to da se bolje upoznaju, a Melsine je kopkalo to što su čak i najprosvećeniji Angaraci toliko polagali na veru. Sledećih hiljadu i osamsto godina odnose između dva naroda presecali su tek retki i kratki sukobi, uglavnom kraći od dve godine. Oba naroda su oprezno izbegavala da upotrebe čitavu armiju, očigledno se trudeći da ne dođe do sukoba na sve ili ništa.

U to doba rodio se običaj da se deca raznih vođa šalju na dvorove protivnika kako bi se bolje upoznali na izvesno vreme. Sinovi visokih melsinskih birokrata odlazili su u Mal Zet da žive s porodicama angaračkih vojskovođa, a vojskovođe su slale svoje sinove u carski grad, gde su ih odgajali u skladu s tamošnjim običajima. To je podarilo red mladih ljudi čija je svestranost kasnije postala osnova vladajućih slojeva u Malorijском carstvu.

Pri kraju četvrtog milenijuma takav običaj u odgajanju mladih konačno je obezbedio ujedinjenje dvaju naroda. Tada su dvanaestogodišnjaka po imenu Kalat, sina visokog angaračkog vojskovođe, poslali u Melsinu kako bi ga odgojili u porodici carskog ministra spoljnih poslova. Ministar se često sastajao s carskom porodicom, službeno ili zbog druženja, tako da je Kalat brzo postao rado viđen gost u carskoj palati. Car Molvan je tada bio već starac s jedinom naslednicom, ćerkom Danerom, koja je bila godinu dana starija od Kalata. Odnosi između dvoje mladih razvijali su se u predvidivom pravcu do Kalatove osamnaeste godine, kad su ga povukli nazad u Mal Zet da započne vojnu službu. Kalat se do dvadeset osme godine strmoglavo izdigao do zvanja vojskovođe-gospodara u Rakutskoj oblasti, postavši tako najmlađi vojskovođa u istoriji. Godinu dana kasnije otputovao je u Melsinu i venčao se s princezom Danerom.

U predstojećim godinama Kalat je stalno putovao od Melsina u Mal Zet. U oba grada osnovao je središta moći, tako da je spremno dočekao smrt cara Molvana 3829. godine. Bilo je i drugih pretendencata, ali ih je većina već umrla, mahom pod neobjašnjivim okolnostima. Tako i bi da se Kalat, uprkos silnom protivljenju brojnih melsinskih plemićkih porodica, koje su njegove trupe surovo suzbile, proglasio za melsinskog cara

3830. godine. Danera je rodila sedmoro zdrave dece, obezbedivši time produžetak Kalatove dinastije.

Kalat je naredne godine na putu u Mal Zet postavio melsinske trupe na delčinskoj granici. Potom je u Mal Zetu postavio ultimatum vojskovođama. Sakupio je armiju sačinjenu od ljudstva iz Rakuta i istočnih karendskih oblasti, budući da su angaračke vojskovođe iz tih podneblja pristale da se bore pod njegovim barjakom. Uz trupe na delčinskoj granici, postao je vojno nadmoćan. Zahtevao je od vojskovođa da ga proglase vrhovnim zapovednikom angaračke armije. Takvih slučajeva bilo je i ranije. Iako je bilo uobičajeno da vojskovođe zajedno vladaju, nekoliko puta dotad zvanje vrhovnog vojskovođe bilo je nametnuto jednom od njih. Međutim, Kalatov zahtev podržavao je još nešto. Njegovo carsko zvanje prenosilo se na naslednike, a pri tom je navaljivao da tako bude i s titulom vrhovnog zapovednika Angaraka. Ostavši bez drugog izbora, vojskovođe poklekoše pod njegovim zahtevima. Kalat je zadio vrhovnu vlast na kopnu, budući da je posedovao zvanja melsinskog cara i angaračkog vrhovnog zapovednika.

Zajednički život Melsina i Angaraka proticao je burno, ali je ipak melsinsko strpljenje suzbilo angaračku svirepost, tako da je posle nekog vremena svima bilo jasno da su melsinske birokrate bile daleko umešnije od angaračkog vojnog osoblja. Birokrate su se najpre pozabavile svakodnevnim poslovima u vezi sa znamenjem i valutom, a ubrzo potom uspostavljen je i odsek za kopnene puteve. Nakon samo stotina godina birokratija je na kopnu upravljala svim delovima života. Kao što su to odvajkada i radili, birali su nadarene mladiće i devojke iz svih delova Malorije, ne obazirući se na rasu, te su se pisarnice sasvim očekivano ispunile Melsinima, Karendima, Dalazijcima i Angaracima. Do 4400. godine birokratija je dostigla vrhunac. Zvanje vrhovnog zapovednika s vremenom je postalo

beskorisno, verovatno zbog toga što su se birokrate svim vladarima obraćale samo kao carevima. Ne zna se kada je tačno Melsinsko carstvo postalo Malorijsko carstvo, a sama promena imena službeno je ozvaničena tek nakon kobnog pohoda na Zapad, koji se okončao bitkom kod Vo Mimbra.

Preobraćenje Melsina u Torakovu veru bilo je u krajnjem slučaju prividno. Običaje angaračkog verovanja prihvatili su iz političkih razloga, ali, uprkos tome, Grolimi nisu uspjeli da im natuknu poniznu pokornost prema bogu zmaju, toliko svojstvenu Angaracima.

Torak se iznenada pojavio 4850. godine nakon eona izdvojenosti u Ašabi. Svi su se u Maloriji neizmerno zaprepastili kad je živi bog ušetao kroz kapiju Mal Zeta, unakaženog lica skrivenog pod ulaštenom metalnom maskom. Car je izgubio sve poštovanje, a Torak je preuzeo vlast s titulom kala, koja je u sebi obuhvatala zvanja i kralja i boga. Poslao je glasnike u Ktol Murgos, Mišrak ak Tul i Gar og Nadrak, a sastanak vojskovođa održan je u Mal Zetu 4852. godine. Iznenadno pojavljivanje prilike za koju su svi mislili da potiče iz legende zapanjilo je Dalazijce, Karende i Melsine, a prisustvo Torakovih učenika im je dodatno uvećalo zgranutost.

Budući da je bio bog, Torak je progovarao samo da kad je želeo da nešto naredi. Nasuprot tome, njegovi učenici, Ktučik, Zedar i Urvon, bili su obični ljudi, te su stoga ispitivali i razmatrali sve u carstvu, držeći se hladnokrvno i prezrivo. Nije im dugo trebalo da shvate kako je malorijsko društvo postalo sasvim necrkveno, tako da su preduzeli mere da to izmene. Maloriju je pokorila vladavina užasa. Grolimi su bili prisutni svugde, a gledali su na necrkvenost kao na krivoverje. Novono su započeli davno zaboravljeno žrtvovanje uz mahnitu zaludenost, pa su sva malorijska sela dobila žrtvenike i grozne lomače. Torakovi učenici su jednim poduhvatom preokrenuli

milenijume vladavine vojske i birokratije i potpuno vratili vlast Grolimima. Ubrzo su svi delići malorijskog života ponizno prihvatili Torakovu volju.

Vrbovanje Malorijaca zbog rata sa Zapadom sasvim je opustošilo kopno, a povrh toga, čitavo jedno pokolenje pogubljeno je u užasnoj nesreći kod Vo Mimbra. Kobni pohod koji se dodatno pogoršao zbog toga što je rivanski čuvar navodno usmrtio Toraka potpuno je unespokojio Maloriju. Car, koji je tada bio tek izlapeli starac, nanovo se pojavio iz pozadine pokušavajući da opet ujedini pokleklu birokratiju. Grolimski pokušaji da uspostave vlast dočekani su sa sveopštom mržnjom. Nisu posedovali nikakvu moć bez Toraka. Iako su skoro svi naslednici trona izginuli kod Vo Mimbra, jedan je ipak preživeo. Bio je to sedmogodišnji nadareni dečak, sin kojeg je car dobio u podmaklim godinama. Car je poslednje godine života proveo podučavajući ga i pripremajući ga za vladanje carstvom. Starost je cara napokon onesposobila, tako da je četrnaestogodišnji Korzet svirepo svrgao oca i uzdigao se na tron.

Malorija je nakon rata podeljena na prvobitne oblasti, koje su obuhvatala Melsinu, Karende, Dalaziju i Drevnu Maloriju. Pored toga, izbili su ustanci da se carstvo dalje razdvoji na drevna kraljevstva koja su postojala pre dolaska Angaraka. Pobune su bile najljuće u Gandaharu u južnoj Melsini, a potom u Zamađu i Vorizbu u Karendi, kao i u Perivoru u Dalaziji. Zaslepljeni Korzetovim godinama, pobunjenici su ishitreno proglasili nezavisnost svojih oblasti od carskog trona u Mal Zetu, a bilo je očigledno da će i ostale oblasti uraditi isto. Korzet je smesta preduzeo neophodne mere da uguši talas pobune. Mladi car je ostatak života proveo na konju, u najvećem krvoproliću u istoriji, ali je napokon uspeo da podari svojim naslednicima snažnu i ujedinjenu Maloriju.

Korzetovi naslednici nametnuli su drugačiju vlast na kopnu. Pre užasnog rata malorijski car postojao je samo reda radi, pošto je vlast skoro u potpunosti ležala u rukama birokrata. Međutim, sada je carski tron uistinu vladao. Središte moći preselilo se iz Melsine u Mal Zet, u skladu sa shvatanjima Korzeta i njegovih naslednika. Nimalo ne iznenađuje što su spletke postale svakodnevne, budući da je to uobičajeno za društva u kojima vlast poseduje samo jedan vladar. Brojni službenici pokušavali su da onesposobe suparnike i zadobiju naklonost cara kovanjem raznovrsnih spletki i zavera. Korzetovi naslednici nisu pokušavali da zaustave buru zavera na dvoru, već su ohrabrivali podanike na takva dela, vodeći se mudrim stanovištem da se razjedinjeni i nepoverljivi podanici neće nikada ujediniti u pokušaju da se suprotstave carskom prestolu.

Sadašnji car Zakat preuzeo je presto u osamnaestoj godini. Još u mladosti je pokazivao znake da će biti posvećen vladar, s obzirom na to da je bio pametan, saosećajan i vešt. Međutim, kobni događaj ga je pomeo s tog puta i saznao od njega vladara kojeg će se plašiti pola sveta. Moć ga je u potpunosti začarala. Zamisao da postane vrhovni angarački vladar opčinjava ga poslednjih dvadeset godina. Vreme će pokazati da li će Zakat uspeli da osvoji zapadna angaračka kraljevstva, a ukoliko mu to pođe za rukom, istorija čitavog sveta izmeniće se iz korena.

Deo prvi

MELSINA

Prvo poglavlje

NJENO VELIČANSTVO dreznijska kraljica Porena setno je kroz prozor dnevne sobe s ružičastim tapiserijama posmatrala svog sina Kevu i Unraka, sina Baraka od Trelhajma, kako se igraju u vrtu boktorske palate obasjanom jarkim suncem. Dečaci su već dostigli doba u kom se ponekad činilo da je čak moguće primetiti kako rastu, a glas im je pucao između dečačke cike i muškog brundanja. Porena uzdahnu izgledivši svoju crnu haljinu. Dreznijska kraljica je nosila crninu od suprugove smrti. „Bio bi ponosan na njega, dragi moj Rodare“, tužno je prošaptala.

Neko tiho pokuca na vratima.

„Da?“, odgovorila je ne okrenuvši se.

„Izvesni Nadrak želi da se vidi s vama, Vaše veličanstvo“, pojasni stariji sluga na vratima. „Kaže da ga poznajete.“

„Oh?“

„Zove se Jarblek.“

„O, da. Saradnik princa Keldara. Uvedite ga, molim vas.“

„Došla je neka gospa s njim, Vaše veličanstvo“, negodovao je sluga. „Toliko se prostački izražava da mislim kako Vaše veličanstvo ne bi želelo da se upozna s njom.“

Porena se ljubazno osmehnu. „To je verovatno Vela“, reče. „Već sam je čula kako psuje. Mislim da nije baš toliko ozbiljno. Uvedite ih oboje, molim vas.“

„Odmah, Vaše veličanstvo.“

Jarblek je bio otrcan kao i uvek. Šav na ramenu njegovog dugog crnog kaputa je popustio, pa ga je privremeno pričvrstio komadom biča. Zarastao u crnu neurednu bradu i sav čupav, delovao je kao i da ne miriše baš najprijatnije. „Vaše veličanstvo“, počeo je govor pun hvale, a teturanje ga omete da se valjano nakloni.

„Već si pijan, gospodaru Jarbleče?“, čikala ga je Porena.

„Zapravo nisam, Porena“, odgovorio je bez imalo srama. „Malkice sam mamuran od sinoć.“

Kraljicu nije uvredilo to što joj se Nadrak obratio imenom. Ionako se nikada nije čvrsto pridržavao službenih običaja.

S njim je ušla prelepa Nadrakinja zagasito crne kose i sjajnih očiju, odevena u tesne kožne pantalone i crni kožni prsluk. Iz čizama su joj provirivali srebrni balčaci, a za široki kožni opasač oko struka bila su joj zadenuća još dva bodeža. Ljupko se naklonila. „Izgledate umorno, Porena“, primetila je. „Mislim da bi valjalo da se naspavate.“

Porena se nasmeši. „Reci to podanicima koji mi na svakih sat vremena donose hrpu spisa.“

„Davno sam sebi nešto obećao“, počeo Jarblek pruživši se u fotelju bez traženja dozvole. „A to je da ništa neću zapisivati. Ne samo da štedi vreme već me i spasava od nevolje.“

„Ubeđena sam da je Keldar izjavio nešto slično.“

Jarblek slegnu ramenima. „Svileni ima valjana shvatanja.“

„Dugo vas nisam videla“, primeti Porena takođe sednuvši.

„Bili smo u Maloriji“, reče Vela zadivljeno posmatrajući ukrasne ćilime.

„Zar tamo nije opasno? Čula sam da je izbila kuga.“

„Zadržala se u velikoj meri u Mal Zetu“, pojasni Jarblek. „Polgara je ubedila cara da zatvori gradske kapije.“

„Polgara?!“, povika Porena skočivši iz fotelje. „Šta će ona u Maloriji?“

„Putovala je ka Ašabi kad sam je poslednji put video. Zajedno s Belgaratom i ostalima.“

„Kako su se uopšte našli u Maloriji?“

„Mislim da su došli brodom. Naplivali bi se u suprotnom.“

„Jarbleče, zar moram kleštima da ti vadim reči?“, navali Porena razdraženo.

„Evo, ionako sam sad hteo da ti ispričam, Porena“, zvučao je donekle povređeno. „Šta želiš prvo da čuješ? Poruke ili vesti? Imam dosta poruka, a Vela ih krije još nekoliko i odbija da ih ispriča – barem meni.“

„Samo ti lepo počni iz početka.“

„Kako god želiš.“ Počešao se po bradi. „Koliko sam uspeo da dokučim, Svileni, Belgarat i ostali proveli su izvesno vreme u Ktol Murgosu. Potom su ih zarobili Malorijci, a Zakat ih je odveo u Mal Zet. Onaj mladić s ogromnim mačem – Belgarion beše? No nije ni važno, e on se sprijateljio sa Zakatom i...“

„Garion se sprijateljio sa Zakatom?“, upita Porena iznenađeno. „Kako?“

„Ne znam. Nisam bio tamo sve vreme. Nego, da skratim priču, oni su se sprijateljili, a u Mal Zetu je izbila kuga. Uspeo sam da izvedem Svilenog i družinu iz grada, pa smo krenuli na sever. Razdvojili smo se pre no što smo stigli u Venu. Hteli su da odu u Ašabu, a ja sam nameravao da oteram karavan s robom u Gar Marak. Zapravo, dobro sam zaradio na tome.“

„Zašto su krenuli u Ašabu?“

„Jure neku gospu po imenu Zandramas – onu što je otela Belgarionovog sina.“

„Gospu? Zandramas je žensko?“

„Tako su mi barem rekli. Belgarat mi je predao pismo za tebe. U njemu je sve objašnjeno. Rekao sam mu da ne mora da piše, ali me nije poslušao.“ Jarblek se ispravi u fotelji, gurnu ruku pod kaput i pruži zgužvani i prilično prljav komad papira kraljici. Onda je prišao prozoru. „Nije li ono Trelhajmov bala-vac?“, upitao je. „Onaj krupniji s crvenom kosom?“

Porena je čitala pismo. „Jeste“, odsutno je odgovorila pokušavajući da se usredsredi na čitanje.

„Dakle, ovde je? Trelhajm, naravno.“

„Jeste. Međutim, ne znam da li se već probudio. Ostao je do kasno i otišao na počinak malo nesiguran na nogama.“

Jarblek prasnu u smeh. „O da, to je stari dobri Barak. Da li je doveo gospu i ćerke?“

„Nije“, reče Porena. „Ostale su u Val Alornu kako bi pripre-mile venčanje najstarije ćerke.“

„Zar je toliko porasla?“

„Ćeraci se rano venčavaju. Izgleda da misle kako će tako najlakše izbaviti devojke od nevolja. Barak je zbrisao sa sinom od čitave ujdurme.“

Jarblek se nanovo nasmeja. „Idem da ga probudim i prove-rim ima li nešto za piće.“ Sasvim ojađen, položio je kažiprst na čelo, baš između obrva. „Bojim se da mi je zdravlje jutros ose-tljivo, a Barak je pravi čovek koji može to da reši. Svratiću kad mi bude bolje. Sem toga, moraš prvo da pročitaš pismo. Oh“, nastavio je, „umalo da zaboravim. Evo ti i ostala.“ Pregledao je unutrašnjost otrcanog kaputa. „Jedno od Polgare.“ Nehajno ga je bacio na sto. „A ovo je od Belgariona. Tu su još pisma i od Svilenog i od one plavojke s rupicama na obrazima – zovu je Kadifa. Zmija ništa nije poslala, znaš i sama kakve su one. A sada, molim vas da mi oprostite, zaista mi nije dobro.“ Oteturao se do vrata i izašao.

„Mislim da je on najveća protuva na svetu“, izjavi Porena.

„Namerno to radi“, slegnu Vela ramenima. „Misli da je zabavan.“

„Rekao je da imaš poruke za mene“, kraljica će. „Bolje da ih pročitam sve odjednom i da pregrmim zapanjenost u jed-nom mahu.“

„Imam samo jednu, Porena“, odgovori Vela, „i nije zapisana. Lizel, to jest Kadifa, zamolila me je da vam prenesem nešto kad budemo same.“

„U redu“, reče Porena spustivši Belgaratovo pismo.

„Ne znam kako su saznali“, poče Vela, „ali izgleda da murški kralj nije sin Taura Urgasa.“

„Šta pokušavaš da kažeš, Vela?“

„Urgit nije u srodstvu s onim mahnitim lupetalom. Izgleda da je izvesni Dreznijac još davno posetio palatu u Rak Goski poslom. Sprijateljio se s drugom ženom Taura Urgasa.“ Nasme-jala se i blago izvila obrvu. „Prilično se sprijateljio. Uvek sam mislila da su Muržanke takve. No, kako god, Urgit je plod nji-hovog prijateljstva.“

Kraljicu Porenu preplavi sumnjičavost.

Vela joj se vragolasto osmehnu. „Znali smo oduvek da Svile-ni ima veze s kraljevskim porodicama“, reče. „Međutim, nismo mogli ni da zamislimo koliko je njih u pitanju.“

„Nemoguće!“, zavapi Porena.

Vela se nasmeja. „O, da. Lizel je nagnula na Urgitovu majku, a gospa je sve priznala.“ Nadrakinja se uozbilji. „Zapravo, smi-sao Lizeline poruke krije se u tome što Svileni ne želi da onaj mršavi dugajlija Dževelin sazna. Lizel je pomislila da bi trebalo nekome podneti izveštaj, te me je zato zamolila da vam ispri-čam o ovome. A vi sada odlučite da li ćete ispričati Dževelinu.“

„Baš lepo od nje“, jetko će Porena. „Sada još očekuju od mene da skrivam tajne od vođe obaveštajne službe.“

Veli je pogled lutao. „Lizel je u teškom položaju, Porena“, reče. „Znam da dosta pijem i često psujem. Zbog toga ostali često pomisle da sam glupa, ali to nije tačno. Nadrakinje vešto odmeravaju svet oko sebe, a vid mi je izvrstan. Nisam ih uhvatila na delu, ali bez ustezanja bih uložila pola novca koji će Jarblek zaraditi mojom prodajom u to da su se Svileni i Lizel zbližili.“

„Vela!“

„Nisam uspela da potvrdim, Porena, ali sigurna sam u ono što sam videla.“ Nadrakinja je pomirisala svoj kožni prsluk i napravila zgroženu grimasu. „Okupala bih se ako nije problem. Nedeljama sam u sedlu. Konji su prilično dobre životinje, ali zaista ne želim da mirišem kao oni.“

Poreni hitro proradiše vijuge. Ustala je i prišla neobuzdanoj Nadrakinji kako bi kupila još koji časak razmišljanja. „Da li si ikada nosila saten, Vela?“, upita. „Satensku haljinu, na primer?“

„Ja? Saten?“, prasnu u smeh. „Nadraci ne nose saten.“

„Možda ćeš baš ti biti prva.“ Kraljica Porena pruži bele ručice i podiže slapove Veline guste crne kose, skupivši ih u labavu punđu na temenu. „Dušu bih prodala za ovakvu kosu“, promrmlja.

„Prihvatam i razmenu“, ponudi Vela. „Znate li koliko bi mi platili da sam plavuša?“

„Pst“, Porena će odsutno. „Vidiš da razmišljam.“ Uvijala je devojčinu kosu, iznenađena koliko je živa. Potom podiže Veli bradu i pogleda je u oči. Kao da je nešto izronilo iz njih i pomilovalo kraljicu Porenu, jer je ona smesta spoznala sudbinu poludivlje devojke pred sobom. „O, dušo“, zamalo da se zakikotala, „ne možeš da zamisliš kakva te uzbudljiva vremena čekaju. Dodirnućeš nebo, Vela, samo nebo.“

„Stvarno ne znam o čemu pričate, Porena.“

„Shvatićeš.“ Porena je promatrala prelepo lice pred sobom. „Da, da“, promrmljala je, „saten će odgovarati. Boje lavande.“

„Više volim crveno.“

„Ne, dušo“, negodovala je Porena. „Crveno se nikako ne uklapa. Hm, zapravo mora da bude boje lavande.“ Dodirnu joj uši. „I ametist tu i tamo.“

„Šta ste naumili?“

„Igraćemo se, devojče. Dreznijski vole da se igraju. Udvostručiću ti cenu kad završimo.“ Porena se držala prilično nadobudno zbog toga. „Idi sad, okupaj se, pa da vidimo šta možemo da uradimo.“

Vela slegnu ramenima. „Sve može dok su mi bodeži pri ruci.“

„Postaraćemo se za to.“

„Zaista možete da promenite kladu poput mene?“, upita Vela skoro molećivo.

„Veruj mi“, reče Porena kroz osmeh. „Idi kupaj se, devojče. Moram da pročitam pisma i odlučim šta ćemo.“

Dreznijska kraljica je pročitala pisma i pozvala slugu da mu izda naređenja. „Želim da razgovaram s grofom od Trelhajma“, saopšti, „pre no što se napije. Takođe moram da popričam s Dževelinom čim stigne u palatu.“

Barak se nakon desetak minuta pojavio na vratima. Pogled mu je bio malo pomućen, a raščupana crvena brada širila mu se u svim pravcima. Jarblek je došao s njim.

„Ostavite vrčeve, gospodo“, odrešito će Porena. „Imamo posla. Barače, da li je *Morska ptica* spremna?“

„Uvek je spremna“, odgovori pomalo uvređeno.

„Odlično. Okupi mornare. Moraš da obideš mnoge luke. Sazvaću Alornski savet. Javi o tome Anegu, Fulrahu i Brandovom sinu Kejlu u Rivi. Svrati do Arendije i kupi Mandoralena i Leldorina.“ Stisnula je usnice. „Korodulinu zdravlje ne dopušta da putuje, tako da je bolje da zaobideš Vo Mimbr. Ustao bi sa samrtne postelje kad bi našao o čemu se radi. Ipak, svratićeš u Tol Honet i povesti Varanu sa sobom. Sama ću javiti Čo-Hagu

i Hetru. Ti, Jarbleče, idi u Jar Nadrak i dovedi Drostu. Vela će ostati sa mnom.“

„Ali...“

„Nema ali, Jarbleče. Samo ti to uradi.“

„Učinilo mi se da si rekla da ćeš sazvati Alornski savet, Porena“, pobuni se Barak. „Zašto onda pozivamo Arende i Tolnedrance, pa čak i Nadrake?“

„Hitnost nevolje to iziskuje, Barače, a tiče se svih.“

Ukopali su se u mestu tupavo zureći u nju.

Žustro je pljesnula dlanovima. „Hajde, gospodo, brzo. Nema mo vremena za traćenje.“

Urgit, kralj Ktol Murgosa, sedeo je na bleštavom prestolu u Drođimskoj palati u Rak Urgi. Nosio je omiljeni ljubičasti dublet i pantalone, a jednu je nogu nehajno prebacio preko rukohvata trona. Odsutno je vrteo krunu u rukama dok je slušao dosadni, mrtvački glas Agačaka, prvosveštenika Rak Urge. „Moraće da sačeka, Agačače“, izjavio je napokon. „Ženim se sledećeg meseca.“

„Crkva je izdala naredbu, Urgite.“

„Predivno. Pozdravite crkvu u moje ime.“

Agačak je ustuknuo. „Više ni u šta ne verujete, kralju?“

„Ne u mnogo toga. Je li ovaj naš bolesni svet spreman da prihvati nevericu?“

Urgit je prvi put video kako preko prvosveštenikovog lica prelazi sumnja. „Neverica je čisto područje, Agačače“, reče, „ravna, siva i prazna oblast u kojoj pojedinac sam kuje svoju sudbinu, a besposleni bogovi vise. Ja ih nisam stvorio, niti su oni mene, i tu smo se lepo usaglasili. Doduše, želim im sve najbolje.“

„Ovo uopšte ne liči na vas, Urgite“, Agačak će.

„Ne baš. Prosto sam se umorio od izigravanja pajaca.“ Ispružio je nogu i zavrteo krunu na stopalu kao da je obruč. Ponovo je uze i zatim šutnu poput lopte. „Ne shvatate, Agačače, je li tako?“, upitao je kad je uhvatio krunu u letu.

Prvosveštenik Rak Urge se isprsi. „Urgite, ovo nije zahtev. Ne pitam vas da to uradite.“

„Odlično, pošto ionako neću.“

„Međutim, naređujem vam da krenete.“

„Neću.“

„Shvatate li s kim pričate?“

„U potpunosti, staro momče. S istim onim prezahtevnim starim Grolimom koji mi je do suza dosađivao nakon što sam preuzeo presto od prikana koji je glodao zastore u Rak Goski. Slušajte me pažljivo, Agačače. Biraću kratke reči i proste rečenice kako vas ne bih zbunio. Ne idem u Maloriju. Nikada nisam nameravao da odem tamo. Ništa ne želim da vidim u Maloriji. Naročito ne želim da priđem Kalu Zakatu, a on je otišao u Mal Zet. I, povrh svega toga, u Maloriji su se pojavili demoni. Jeste li kad videli demona, Agačače?“

„Jednom ili dvaput“, odgovori prvosveštenik nabusito.

„I opet navaljujete da idete u Maloriju? Agačače, luđi ste od Taura Urgasa.“

„Možete da postanete kralj svih Angaraka.“

„Ne želim da postanem kralj svih Angaraka. Ne želim da budem ni kralj Ktol Murgosa. Želim samo da me ostave na miru da razmislim o užasu koji će me progutati.“

„Mislite na svoje venčanje?“ Agačaku lice poprimi prepređen izraz. „Možete ga izbeći odlaskom u Maloriju.“

„Možda sam vam sve ovo prebrzo saopštio? Supruga je prilično loša, ali su demoni mnogo gori. Da li vam je neko ispričao šta je ono stvorenje uradilo Habat?“ Urgit se strese.

„Mogu vas zaštititi.“

Urgit se grubo nasmeja. „Vi, Agačače? Ne možete zaštititi ni samog sebe. Bog je morao da pomogne čak i Polgari da bi savladala zver. Nameravate da oživite Toraka da vam pomogne u ovome? Ili biste pali na kolena pred Aldurom? On je pomogao Polgari. Međutim, nešto mi govori da mu se ne biste sviđeli. Vidite, ni meni se ne sviđate, a ja vas poznajem čitav život.“

„E sad ste preterali, Urgite.“

„Nisam, ni približno, Agačače. Vekovima su Grolimi, štaviše verovatno eonima, upravljali Ktol Murgosom. Tako je bilo kad je Ktučik bio živ, ali on je sada mrtav. Znali ste za to, staro momče, je li tako? Pokušao je da naudi Belgaratu, ali mu je ovaj rasuo kosti po podu. Ja sam verovatno jedini Murg koji je upoznao Belgarata i preživeo da o tome svedoči. I ne samo to, sada smo u prilično dobrim odnosima. Želite li da ga upoznate? Mogu ugovoriti sastanak ukoliko želite.“

Agačak ustuknu.

„E, to je već bolje, Agačače“, nakićeno će Urgit. „Radujem se što konačno shvatate svoj položaj. Sad, ubeđen sam da možete da podignete ruku i zapletete prstima ka meni, ali znajte da sada dobro prepoznajem slične postupke. Posmatrao sam Belgariona prilično pažljivo dok smo zimus putovali kroz Ktaku. Pomeri li vam se ruka i najmanji delić centimetra, završićete u po bela dana pod kišom strela. Strelci su već na svojim položajima sa zategnutim lukovima. Razmislite o tome, Agačače, na putu do kuće.“

„Ovo vam ne pristaje, Urgite“, reče Agačak, nozdrva pobeleh od besa.

„Znam. Neverovatno, zar ne? Možete ići.“

Prvosveštenik se okrenu na peti i uputi se k vratima.

„O da, staro momče“, nastavi Urgit. „Nedavno sam čuo vesti o tome da je naš dragi brat Getel iz Tuldoma preminuo, navodno zbog nečega što je pojeo. Tuli jedu skoro sve što pliva, leti,

gamiže ili se probija kroz trulo meso. Stvarno šteta. Getel je bio jedan od retkih koje sam mogao maltretirati. No, nasledio ga je onaj njegov tupoglavi sin, Nejteli. Posедуje um kišne gliste, ali je zaista angarački kralj. Zašto ne proverite da li bi on krenuo u Maloriju s vama? Iako će potrajati dok mu objasnite gde je uopšte Malorija, pošto izgleda još veruje da je svet pljosnat, ipak verujem u vas, Agačače.“ Urgit odmahnu rukom jarosnom prvosvešteniku. „Hajde sad“, reče. „Idite u hram i proburazite još nekoliko Grolima. Možda ćete opet uspeti da založite oganj u svetilištu. Ako ništa drugo, ubeđen sam da će vam nasilje umiriti živce.“

Agačak izjuri iz sobe, zalupivši vrata za sobom.

Urgit se valjao od smeha, lupajući rukom po rukohvatu i likujući.

„Možda si malo preterao, sine?“, začu se gospa Tamazin iz senovitog udubljenja odakle je odslušala čitav razgovor.

„Možda malo, majko“, saglasi se kroz smeh, „ali bilo je baš zabavno.“

Iskoračila je na svetlo osmehujući mu se s ljubavlju. „Da, Urgite“, priznala je, „bilo je, ali nemoj da preteraš s Agačakom. Može biti opasan neprijatelj.“

„Imam mnogo neprijatelja, majko“, reče Urgit nesvesno vukući dugi zašiljeni nos. „Većina ljudi na svetu me mrzi, ali sam ipak naučio da živim s tim. Znaš, ne moram da se brinem da li će me opet izabrati.“

Utom se i njegov večito namršteni nadzornik Oskatat pojavi iz udubljenja. „Šta ćemo s vama, Urgite?“, jetko će. „Čemu vas je to Belgarion naučio?“

„Rekao mi je dovoljno da shvatim kako se kraljuje, Oskatate. Možda neću uspeti još dugo da poživim, ali tako mi bogova, biću pravi kralj dok budem ovde. Ionako će me kad-tad ubiti, tako da mi je bolje da uživam dok mogu.“

Njegova majka uzdahnu, a potom bespomoćno podiže ruke. „Nema ni trunku zdravog razuma, Oskatate“, reče.

„I ja tako mislim, gospo Tamazin“, saglasi se sedi nadzornik.

„Princeza Prala želi da razgovarate“, uputi Tamazin sinu.

„Evo, ovog časa sam joj na raspolaganju“, Urgit će. „I ne samo ovog časa već i večno, ukoliko sam dobro shvatio uslove braka.“

„Lepo se ponašaj“, izgrdi ga Tamazin.

„Da, majko.“

Princeza Prala iz porodice Ktan projuri kroz sporedna vrata. Na sebi je imala opremu za jahanje koja je sadržala do listova dugu crnu suknju, belu satensku bluzu i uglancane čizme. Koraci su joj poput lupkanja malih čekića odjeknuli prostorijom. Duga crna kosa joj je padala niz leđa, a pogled joj je bio opasan. Držala je zamotani svitak.

„Da li biste mi pomogli, gospodaru Oskatate?“, upita gospa Tamazin pruživši ruku ka nadzorniku.

„Naravno, gospo“, odgovori, nežno prihvativši ruku Urgitove majke. Otišli su.

„I šta sad?“, upita Urgit ozlojeđeno buduću suprugu.

„Da li smetam Vašem veličanstvu?“, ogłosi se Prala. Nije se zamarala posebnim pozdravima i klanjanjem. Promenila se. Više nije bila ponizna Muržanka. Vreme provedeno s kraljicom Se’Nedrom i markizom Lizel nesumnjivo ju je iskvarilo, a Urgit je imao utisak da se Polgarin štetan uticaj pokazivao pri svakom princezinom koraku i pokretu. Međutim, morao je da prizna da je sada bila prosto neodoljiva. Crne oči su joj svetlucale, delovalo je kao da joj nežna bela koža ispoljava raspoloženje, a gusta crna kosa joj je kao živa padala niz leđa. Urgit je samog sebe iznenadio kad je shvatio da ju je prilično zavoleo.

„Uvek mi smetaš, ljubavi“, odgovori bespomoćno raširivši ruke.

„Prestani s tim“, prasnu. „Zvučiš kao onaj tvoj brat.“

„Izgleda da nam je takvo nasleđe.“

„Jesi li ti ovo smislio?“, navali na njega, mašući svitkom kao batinom.

„A šta to?“

„Ovo.“ Odmotala je spis. „Ovim se potvrđuje da će princeza Prala iz porodice Ktan biti omiljena žena Njegovom veličanstvu“, pročita. „Omiljena žena?!“, procedi kroz zube.

„Šta tu ne valja?“, upitao je donekle iznenađen devojčinom ljutnjom.

„Ovim se nagoveštava da će biti i drugih.“

„Takav je običaj, Prala. Nisam ja izmislio pravila.“

„Ti si kralj. Izmeni ih.“

„Ja?“ Progutao je knedlu.

„Neće biti drugih žena, Urgite, niti kraljevskih družbenica.“ Bičevala ga je svojim inače nežnim glasom. „Samo si moj i neću te deliti ni sa kim.“

„Zaista se tako osećaš?“, upita pomalo iznenađen.

„Da.“ Isturila je bradu k njemu.

„Niko nikada nije osećao nešto slično prema meni.“

„E pa, navikni se“, glas joj je bio ravnodušan, ali je ipak u sebi krio izvesnu oštrinu.

„Promenićemo odeljak“, žustro se saglasio. „Ionako mi je jedna žena i više no dovoljna.“

„Sasvim je dovoljna, gospodaru. Mudro si odlučio.“

„Jamačno. Sve kraljeve odluke su mudre. Tako piše u isto-rijskim knjigama.“

Naprezala se da suzbije osmejak, ali ipak popusti i prasnu u smeh, te mu se obisnu u zagrljaj. „O, Urgite“, progovorila je pribivši lice uz njegov vrat, „volim te.“

„Stvarno? Baš lepo.“ Utom se iznenada nečeg doseti, a zamisao ga gotovo zaslepi. „Šta misliš o dvostrukom venčanju, dušo?“ pitao je.

Prestala je da mu miluje vrat nosićem i trgnula glavu. „Ne shvatam“, priznade.

„Ja sam kralj, tako?“

„Nešto više no što si bio pre susreta s Belgarionom“, brecnula se.

Dopustio je da opaska prođe bez rasprave. „Imam jednu rođaku“, reče. „A biću zauzet venčanjem.“

„Podosta, dragi“, saglasila se.

Uznemireno se nakašljao. „No, kako god“, žustro će. „Onda neću imati vremena da se brinem o rođaki, zar ne? Zar ne bi bilo bolje da je predam nekom prikanu koji je to zaslužio jer ju je čitav život gledao s najdubljim poštovanjem?“

„Ne shvatam, Urgite. Nisam znala da imaš rođake.“

„Imam samo jednu, princezo“, osmehnuo se. „Samo jednu.“ Zurila je u njega. „Urgite!“, viknula je.

Lasičje lice mu se razvuče u kez do ušiju. „Ja sam kralj“, počeo uzvišenim glasom. „Mogu da uradim šta god poželim, a majka je već dugo sama, zar ne? Oskatat ju je voleo još odmalena, a ona mu je, ako ništa drugo, barem naklonjena, mada pretpostavljam da je ipak ozbiljno. Moraće da se venčaju ako im to naredim.“

„Prosto predivno, Urgite“, pohvalila ga je.

„Izgleda da mi je zamisao potekla s dreznijske strane“, skromno će. „Ni Keldar ne bi mogao da osmisli detaljniju zvrčku.“

„Savršeno je“, gotovo da je zacičala od radosti. „Tako mi se svekrva neće mešati kad počnem da te menjam.“

„Da me menjaš?“

„Samo nekoliko sitnica, dragi“, slatko će. „Imaš nekoliko veoma loših navika i izbor odeće ti je jednostavno užasan. Šta te je sad odjednom spopalo da nosiš ljubičasto?“

„Još nešto?“

„Poneću spisak sledeći put.“

Urgit u tom trenu oseti da će se predomisliti u vezi s venčanjem.

Njegovo carsko veličanstvo Kal Zakat od Malorije pregrmeo je sasvim užurbano jutro. Veći deo vremena proveo je s Bredorom, vođom odseka unutrašnjih poslova, u maloj radnoj sobi s plavim zastorima na drugom spratu dvorca.

„Nesumnjivo se smanjuje, Vaše veličanstvo“, podneo je Bredor izveštaj kad su zapodenuli temu o kugi. „Nije bilo zaraženih u prethodnih nedelju dana, a zapravo neobično mnogo bolesnika se oporavlja. Izgleda da nam je naum o pregrađivanju gradskih četvrti visokim zidovima uspeo.“

„Dobro je“, reče Zakat, a potom okrenu razgovor u drugom pravcu. „Jesu li stigle još neke vesti iz Karende?“

Bredor je pregledao spise u rukama. „Već nekoliko nedelja niko nije video Mengu, Vaše veličanstvo.“ Vođa odseka unutrašnjih poslova kratko se osmehnu. „Izgleda da i ta kuga nestaje. Izgleda da su demoni nestali, a verski zaludenici su obeshrabreni.“ Potapkao je stisnute usne spisom. „Ovo je samo nagađanje, Vaše veličanstvo, pošto nikako ne mogu da proturim svoje uhode u te oblasti, ali izgleda da su se nemiri preselili na istočnu obalu. Ubrzo nakon što je Menga nestao, veće skupine karendskih neuglednih trupa zajedno su s Urvonovim čuvarima hramova i Čandimima prešli Zamadske planine, a sve veze s Vorizbom i Rendželom su prekinute.“

„Pretpostavljam da je to Urvonova zamisao?“, upita Zakat.

„Izgleda da jeste, Vaše veličanstvo. Rekao bih da se Učenik priprema za konačni sukob sa Zandramas. Zar vas to ne nagoni

da predložite da ih pustimo da se pobiju? Mislim da svetu ne bi mnogo nedostajali.“

Zakatu se usne neznatno pokrenuše u ledeni osmeh. „U pravu ste, Bredore“, priznade. „Voleo bih to da predložim, ali mislim da ne bi bilo lepo da podržavamo tako nešto – barem ne zbog politike. Te oblasti su deo carstva i samim tim ih moramo zaštititi. Verovatno bi počele da kolaju razne grozne glasine ako bismo se držali po strani i dopustili Urvonu i Zandramas da unište čitavo područje. Ako će neko u Maloriji okupljati vojne snage, to ću biti ja.“ Pretražio je hrpu papira na stolu pred sobom, izvadio jedan i namrštio se. „Mislim da je bolje da se postaramo za ovo“, reče. „Gde ste smestili barona Vasku?“

„U tamnicu s predivnim pogledom“, odgovorio je Bredor. „Gleda pravo na dželatov trupac. Ubeđen sam da je naučio dosta toga posmatrajući ga.“

Zakat se tada iznenada seti nečeg. „Promenite mu tretman“, reče.

„To bi bila novina u postupku“, promrmlja Bredor.

„Nisam baš na to mislio“, Zakat se nanovo ledeno osmehnu. „Ubedite ga da nam otkrije gde je sakrio novac koji je iznudio od saradnika. Smestićemo to bogatstvo u carsku riznicu.“ Okrenuo se da pogleda ogromnu mapu na zidu radne sobe. „Hm, južni Ebal?“

„Molim, Vaše veličanstvo?“, Bredor je izgledao zbunjeno.

„Dodelite mu mesto ministra trgovine u južnom Ebalu.“

„Ali, Vaše veličanstvo, u južnom Ebalu trgovina gotovo da ne postoji. Nema luka, a jedino što gaje u Tembatskim močvarama jesu komarci.“

„Vaska je maštovit. Siguran sam da će nešto smisliti.“

„Znači li to da ne želite da ga...“ Bredor prevuče ruku preko vrata kao da želi time nešto da nagovesti.

„Tako je“, odgovori Zakat. „Probaću nešto što mi je Belgarion predložio. Možda će mi Vaska nekad nanovo zatrebati, a sigurno mi se neće svideti da ga kopam iz rake.“ Na carevom se licu pojavi tuga. „Imamo li neke vesti o njemu?“, pitao je.

„O Vaski? Pa ja samo...“

„Ne o njemu, o Belgarionu.“

„Videli su ih brzo nakon što su napustili Mal Zet, Vaše veličanstvo. Putovali su s nadračkim prijateljem princa Keldara, Jarblekom, koji je nedugo potom isplovio za Gar og Nadrak.“

„Dakle, sve je bilo njihovo maslo“, uzdahnu Zakat. „Belgarion je zapravo hteo samo da se vrati u svoje kraljevstvo. Ona njihova ludačka priča je bila paravan.“ Zakat prevuče umornu ruku preko očiju. „Taj mladić mi se baš dopao, Bredore“, tužno je izrekao. „Trebalo je da budem pažljiviji.“

„Belgarion se nije vratio na Zapad, Vaše veličanstvo“, Bredor će, „barem ne s Jarblekom. Znae da uvek pažljivo pregledamo brodove na kojima se on nalazi. Koliko smo uspeli da dokučimo, Belgarion nije napustio Maloriju.“

Zakat se zavalio u stolicu s iskrenim osmehom na licu. „Ne znam zašto, ali sada mi je nekako laknulo. Pomisao na to da me je izdao iz nekog me je razloga prilično pogodila. Možete li da pretpostavite kuda je otišao?“

„Bilo je nereda u Katakuru, Vaše veličanstvo, i to u blizini Ašabe. Došlo je do pojava koje se inače mogu povezati s Belgarionom – čudna svetlost visoko na nebu, prštanje kamenja i slično.“

Zakat razdragano prasnu u smeh. „Ume da bude nezgodan kad se naljuti, zar ne? Razneo je čitav zid u mojoj spavaćoj sobi u Rak Hagi.“

„Je li?“

„Pokušavao je da me ubedi u nešto.“

Začu se uzdržano kucanje na vratima.

„Da?“, odgovori Zakat kratko.

„Stigao je general Ateska, Vaše veličanstvo“, saopštio je stražar u crvenoj odori pošto se pojavio na vratima.

„Odlično. Neka uđe.“

General s orlovskim nosom, u crvenoj uniformi umrljanoj od putovanja, stupio je u odaju i žustro salutirao. „Vaše veličanstvo“, pozdravio je.

„Brzo ste se vratili, Ateska“, obrati mu se Zakat. „Drago mi je što vas ponovo vidim.“

„Hvala vam, Vaše veličanstvo. Vetar nas je dobro poslužio, a pučina je bila mirna.“

„Koliko ste vojnika doveli?“

„Oko pedeset hiljada.“

„Koliko vojnika sada imamo ukupno?“, upita Zakat Bredora.

„Nešto preko milion, Vaše veličanstvo.“

„Nije loše. Hajde da okupimo trupe i spremimo se za polazak.“ Prišao je prozoru. Lišće je počelo da opada ispunivši vrt pod prozorom svetlocrvenim i žutim bojama. „Želim da sredim nered na istočnoj obali“, reče, „a s obzirom na to da je jesen već počela, bilo bi bolje da se pokrenemo pre no što se vreme još više pogorša. Poslaćemo izvidnice pošto se smestimo u Maga Renu. Ukoliko su okolnosti pogodne, krenućemo u pohod. A ako ne, sačekaćemo u Maga Renu da nam se trupe vrate iz Ktol Murgosa.“

„Odmah ću početi s pripremama, Vaše veličanstvo“, Bredor se pokloni i tiho napusti sobičak.

„Sedite, Ateska“, reče car. „Šta se dešava u Ktol Murgosu?“

„Pokušaćemo da zadržimo gradove koje smo dosad osvojili, Vaše veličanstvo“, izvestio je Ateska privukavši stolicu. „Okupili smo veći deo armije kod Rak Ktake. Sačekaće tamo brodove da ih prevezu u Maloriju.“

„Hoće li Urgit napasti?“

„Mislim da neće, Vaše veličanstvo. Ne verujem da bi prokockao vojsku na otvorenom. Međutim, nikad se ne zna šta sve Murg može da smisli.“

„Tačno tako“, saglasi se Zakat, zadržavši za sebe saznanje da Urgit zapravo nije Murg. Zavalio se u stolici. „Ateska, jednom ste zarobili Belgariona“, počeo.

„Tako je, Vaše veličanstvo.“

„Bojim se da ćete morati ponovo to da uradite. Uspeo je da pobegne. Priznajem da sam bio nepažljiv, ali mnogo toga me je tada okupiralo.“

„Dakle, treba samo da ga nađemo i pokupimo, je li tako?“

Alronski savet je te godine održan u Boktoru. Kraljica Porena je vodila glavnu reč, što je svima delovalo donekle neobično. Malena plavokosa dreznijska kraljica, odevena u sada već uobičajenu crninu, tiho je prišla čelu stola u odaji saveta s crvenim zastorima i smestila se u stolicu namenjenu rivanskom kralju. Svi u prostoriji su je zapanjeno gledali.

„Gospodo“, počela je oštro, „prihvatam činjenicu da se ovo kosi s našim ustaljenim verovanjima, ali vreme nam je ograničeno. Mislim da bi trebalo svi da čujete vesti koje su nedavno stigle do mene. Moramo da donesemo izvesne odluke, i to što pre.“

Car Varana se zavalio u stolici, a oči mu razdragano zasvetleše. „Moraćemo da sačekamo dok alornski vladari ne dođu sebi od zgranutosti“, reče.

Kralj Aneg ošinu pogledom cara kovrdžave kose, a potom prasnu u smeh. „Ne, Varana“, progovori posprudno. „Prestali smo da se zgražavamo istog trena kad nas je Rodar ubedio da krenemo za Se’Nedrom na Mišrak ak Tul. Pošto smo ionako Porenine zvanice, nek slobodno povede glavnu reč.“

„Oh, pa hvala vam, Aneže“, dreznijska kraljica zazvuča pomalo iznenađeno. Zastala je da sabere misli. „Ubeđena sam da ste primetili kako su na ovogodišnjem savetu prisutni kraljevi koji inače ne dolaze na okupljanja. Međutim, ovaj problem se tiče svih nas. Nedavno su stigle novosti od Belgarata, Belgariona i ostalih.“

Kroz prostoriju se prolomi uzbuđeni žagor. Porena utom podiže ruku. „Trenutno su u Maloriji i prilično su sustigli otmičara Belgarionovog sina.“

„Taj mladić se ponekad može kretati brže od vetra“, primeti Fulrah od Sendarije, kralj smeđe brade prošarane sedim vlasima, koji je sa starošću otkrio svoju novu stranu ličnosti – podložnost gojenju.

„Kako su se probili do Malorije?“, upita kralj Čo-Hag tiho.

„Izgleda da ih je Kal Zakat zarobio“, odgovorila je Porena. „Garion se sprijateljio sa Zakatom, a ovaj ih je potom poveo sa sobom nazad u Mal Zet.“

„Molim? Zakat se sprijateljio s nekim?“, zapanjeno zakrešta kralj Drosta iz Gar og Nadraka svojim prodornim glasom. „Nemoguće!“

„Garion je očito znao s njim“, promrmlja Hetar.

„Međutim, prijateljstvo je možda bilo kratkog veka“, nastavi Porena. „Garion je kasno jedne večeri utekao iz Mal Zeta s celom družinom a da se nije ni pozdravio s carem.“

„A čitava carska armija pohrlila je za njima“, nadoveza se Varana.

„Nije“, preseče ga Porena. „Zakat ne može da napusti Mal Zet. Ispričaj im, Jarbleče.“

Svilenov odrpani prijatelj ustade. „U Mal Zetu je izbila kuga“, reče. „Zakat je izolovao grad. Niko ne sme da uđe ili izađe.“

„Molim vas“, upita Mandoralen, „ta kako je onda moguće da su nam prijatelji čili i zdravi utekli?“

„Poveo sam sa sobom izvesnog putujućeg zabavljača“, zgroženo će Jarblek. „Nisam ga nešto voleo, ali je ipak uveseljavao Velu. Prosto obožava masne priče.“

„Pazi se, Jarbleče“, upozori ga nadračka plesačica. „Trenutno si dobrog zdravlja, ali veruj mi da to mogu da promenim.“ Položila je šaku na balčak bodeža, kao da time želi nešto da nagovesti. Na sebi je imala predivnu haljinu boje lavande, ipak prepravljenu u skladu s nadračkim običajima. Bodeži su joj i dalje virili iz ulaštenih kožnih čizama, kao što su krasili i uobičajeni široki pojas oko struka. Uprkos tome, svi su je muškarci u prostoriji krišom gledali još otkad je stupila u prostoriju. Bez obzira na to šta odene, Vela je imala moć da privuče poglede svih oko sebe.

„Kako god“, nastavi Jarblek brže-bolje, „prikan je znao za tajni prolaz koji je vodio od palate do zabačenog kamenoloma van grada. Tako smo pobjegli iz Mal Zeta bez ikakvih smetnji.“

„Zakatu se to neće svideti“, reče Drosta. „Mrzi kad mu zarobljenici uteknu.“

„Neredi su planuli u sedam karendskih kraljevstava u severnoj Maloriji“, nastavi Porena. „Koliko sam shvatila čak su se i demoni pojavili.“

„Demoni?“, sumnjičavo će Varana. „Ma 'ajte, Porena.“

„Sam Belgarat me je o tome obavestio.“

„Belgarat ponekad ima malo uvrnut smisao za humor“, negodovao je Varana. „Verovatno se samo šalio. Demoni ne postoje.“

„Varate se, Varana“, izrekao je kralj Drosta neobično trezveno. „Video sam demona gore u Morindlendu još kad sam bio mali.“

„I? Kako je izgledao?“, Varana je zvučao kao da nije ubeđen. Drosta se strese. „Zaista ne želite da znate.“

„No, kako god“, prekide Porena raspravu, „Zakat je naredio da se većina njegove armije vrati iz Ktol Murgosa kako bi se

ugušili neredi. Ubrzo će njegove trupe preplaviti celu Karendu, a naši prijatelji su se uputili baš tamo. Stoga sam sazvala savet. Šta ćemo preduzeti povodom ovoga?“

Leldorin od Vildantora hitro ustade. „Trebaju nam brzi konji“, obrati se Hetru.

„Zašto?“, upita Hetar.

„Pa da im pomognemo, naravno.“ Mladom Asturijancu se zacakliše oči od uzbuđenja.

„Ovaj... Leldorine“, blago će Barak, „Istočno more nam se nalazi na putu do Malorije.“

„Jao“, izgovori Leldorin donekle posramljeno. „Nisam znao. Dakle, trebaće nam čamac?“

Barak razmeni dug pogled s Hetrom. „Brod, a ne čamac“, ispravi ga Barak odsutno.

„Molim?“

„Nema veze, Leldorine“, uzdahnu Barak.

„Ne možemo za njima“, reče kralj Aneg bez okolišanja. „Čak i da se probijemo, Garionu će sve mogućnosti za pobedu u bici s Detetom Tame pasti u vodu. To nam je proročica rekla u Reonu, sećate se?“

„Ali sada je drugačije“, pobuni se Leldorin, a suze mu navrše na oči.

„Ne“, reče Aneg. „Nije. Upravo nas je na ovo upozorila. Ne možemo im prići dok se ne završi.“

„Ali...“

„Leldorine“, poče Aneg. „I ja želim da idem isto koliko i ti, ali ne možemo. Da li bi nam Garion zahvalio ako bi izgubio sina zbog nas?“

Mandoralen ustade i stade da hoda tamo-amo propraćen zveckanjem oklopa. „Mudro zborite, Vaše veličanstvo“, uputi Anegu. „Možda se dragim prijateljima ne možemo pridružiti jer bi im sama naša blizina ugrozila zadatak, a to ne smemo

dozvoliti i da nam je život ugrožen. Međutim, možemo da se uputimo pravo u Maloriju i da se smestimo između njih i družina Kala Zakata a da im ne prilazimo. Tako bismo uspeli da zaustavimo nepoželjni pohod Malorijaca i samim tim omogućimo Garionu da pobjegne.“

Barak je zurio u vrlog viteza čije je lice bilo ozareno nerazumnim zanosom. Zastenjao je i zaronio lice u šake.

„Hajde, hajde“, promrmlja Hetar, saosećajno potapkaški ori-jaša po ramenu.

Kralj Fulrah protrlja bradu. „Zašto stičem utisak da smo ovo već radili?“, upita. „Isto je kao i prošli put. Moramo da smislimo diverziju kako bismo pomogli prijateljima. Ima li nekih predloga?“

„Napadnimo Maloriju“, progovori Drosta u žaru.

„Opljačkajmo Zakatove obale“, Aneg će jednako uzbuđeno. Porena uzdahnu.

„Možemo da krenemo na Ktol Murgos“, predloži Čo-Hag zamišljeno.

„Slažem se!“, prasnu Hetar.

Čo-Hag podiže šaku. „To bi bila samo smicalica, sine“, naglasio je. „Zakat je potrošio dosta snage u pohodu na Ktol Murgos. Ukoliko vojske Zapada zađu u tu oblast, morao bi da nam se sukobi, zar ne?“

Varana se nagnu u stolici. „Ima smisla“, priznade, „ali jesen samo što nije počela, a planinske oblasti u Ktol Murgosu su nepokolebljivo surove zimi. Bilo bi najgore da tada prolazimo tuda s armijom. Vojska bi se samo zaglibila s promrzlim stopalima. Mislim da bismo možda mogli da postignemo iste rezultate pregovorima i da izbegnemo gubitak i jednog jedinog prstića s nogu.“

„Nema sumnje u to da su Tolnedranci podmukli“, progundā Aneg.

„Volite li da se smrzavate, Aneže?“, upita Varana.

Aneg slegnu ramenima. „A šta drugo da se radi zimi?“

Varana zakoluta očima. „Alorni“, reče.

„U redu“, poče Aneg kao da se izvinjava. „Samo sam se šalio. Mogu li da čujem taj vaš podmukli naum?“

Varana pogleda Dževelina na drugom kraju prostorije. „Da li je malorijska obaveštajna služba dobra, markiže Kendone?“, upita bez uvijanja.

Džvelin ustade izglađivši prednji deo bisernosivog dubleta. „Sam Bredor je dobar, Vaše carsko veličanstvo“, odgovori. „Iako su mu podanici ponekad čudni i preočigledni, ima ih zaista mnogo. Pri tom su mu na raspolaganju neograničena sredstva.“ Pogledao je pomalo prekorno kraljicu Porenu.

„Ne buni se, Kendone“, promrmljala je. „Riznica mi je skoro prazna.“

„Da, gospo.“ Naklonio se uz blagi osmeh, a potom se ispravio i oštro progovorio, držeći se poput poslovođe. „Malorijcima je pamet po našim merilima ograničena, ali Bredor ima dovoljno sredstava na raspolaganju da postavi onoliko uhoda koliko mu je potrebno. Dreznijska i tolnedranska služba nemaju tu slobodu. Bredor ponekad izgubi i po stotinu podanika, ali obično stigne do željenih podataka.“ Prezrivo je zafrktao. „Lično volim pažljivije postupke.“

„Dakle, Bredor ima uhode u Rak Urgi?“, navali Varana.

„Vrlo verovatno“, odgovori Džvelin. „Trenutno je mojih četvoro tamo, u Drođimskoj palati, a koliko mi je poznato tamo je i dvoje iz službe Vašeg veličanstva.“

„Nisam to znao“, izjavi Varana namestivši izraz nevinašceta na lice.

„Stvarno?“

Varana se nasmeja. „U redu“, nastavi, „šta bi Zakat uradio kad bi u Mal Zet stigle vesti o tome kako će se kraljevstva sa Zapada udružiti s kraljem Murga?“

Džvelin stade da korača tamo-amoo. „Teško je pretpostaviti šta bi Zakat preduzeo u izvesnim okolnostima“, nagađao je. „Dosta toga zavisi od ozbiljnosti tamošnjih nezgoda, ali savez između Murga i Zapada predstavljao bi ozbiljnu pretnju Maloriji. Verovatno bi morao smesta da se vrati i uloži sav napor da savlada Murge pre no što bi naše trupe stigle kao pojačanje.“

„Da se udružimo s Murzima?!“, viknu Hetar. „Nikada!“

„Niko ne predlaže pravi savez, gospodaru Hetre“, oglasi se Kejl, sin rivanskog čuvara, „Prosto želimo da odvučemo Zakatu pažnju dovoljno dugo da se Belgarion provuče. Pregovori znaju da se oduže, a potom i izjalove.“

„Oh“, progovori Hetar donekle posramljen, „to je onda drugačije – valjda.“

„U redu“, odrešito će Varana. „Možda možemo da ubedimo Zakata da ćemo sklopiti savez s Urgitom – ukoliko ne pogrešimo negde. Džveline, neka vaši ljudi pobiju nekoliko malorijskih uhoda u Drođimskoj palati. Naravno, nikako ne smeju da ih istrebe, jer su nam potrebni da ubede Mal Zet kako su nam diplomatske namere ozbiljne.“

„Savršeno shvatam, Vaše veličanstvo“, Džvelin će kroz osmeh. „Baš imam odgovarajućeg čoveka za to – izvesnog Njisanina, ubicu kojeg sam nedavno unajmio. Zove se Išus.“

„Odlično. Mogući savez će imati isti učinak kao i pravi. Možemo zbuniti Zakata a da ne izgubimo nijednog od naših – ako ne računamo tog druškana Išusa.“

„Ne brinite se za Išusa, Vaše veličanstvo“, ubedljivo će Džvelin. „On je borac.“

„Mislim da smo nešto propustili“, zabruna Aneg. „Baš bih voleo da je Rodar ovde.“

„I ja“, saglasi se Porena plačljivim glasom.

„Žao mi je, Porena“, reče Aneg uhvativši je za ručicu svojom ručetinom, „ali znaš na šta sam mislio.“

„Imam izaslanika u Rak Urgi“, nastavi Varana. „Može da započne pregovore s kraljem Urgitom. Znamo li išta korisno o kralju Murga?“

„Da“, odgovori Porena strogo. „Prihvatiće predlog.“

„Kako to znate, Vaše veličanstvo?“

Porena je oklevala. „Bolje da ne kažem“, reče pogledavši Dževelina ispod oka. „Možete li prosto da mi verujete?“

„Naravno“, saglasi se Varana.

Vela ustade i krenu ka prozoru, a satenska joj haljina ispuni odaju šuštavom pesmom. „Vi zapadnjaci sve komplikujete“, zakerala je. „Zapravo vam Zakat smeta. Zašto ne biste poslali u Mal Zet nekog s oštrim bodežom?“

„Trebalo je da se rodiš kao muško, Vela.“ Aneg prasnu u smeh.

Okrenula se i pogledala ga zacakljenim očima. „Zaista to mislite?“, upita.

„Ovaj“, oklevao je, „možda i ne.“

Neutešno se navalila na ram prozora. „Baš bih volela da mi je luda tu da me uveseli“, reče. „Od politike me uvek zaboli glava.“ Uzdahnula je. „Kako li je sad?“

Porena se osmehnu netremice promatrajući devojku. Utom se iznenada seti neočekivane spoznaje koju je doživela kad je Nadrakinja prvi put posetila Boktor. „Da li bi se mnogo razočarala ako bi čula da luda nije onaj za koga se predstavljao?“, upita. „Belgarat ga je spomenuo u pismu.“

Vela je ošinu pogledom.

„Belgarat ga poznaje, naravno“, nastavila je Porena. „Bio je to Beldin.“

Vela se razrogači. „Grbavi čarobnjak?“, viknu. „Koji zna da leti?“

Porena klimnu glavom.

Vela utom sasu bujicu reči koje nimalo ne priliče osetljivim gospama. Čak je i kralj Aneg nezatno prebledeo od njenog izbora reči. Vela potom izvadi bodež i krenu na Jarbleka šitavo zafrektavši kroz stisnute zube. Mandoralen u punom oklopu kroči pred nju, a Hetar i Barak je zgrabiše za leđa i oteše joj bodež iz čvrstog stiska.

„Budalo!“, zavrištala je ka pretrnulom Jarbleku. „Neopevana budalo! Mogao si da me prodaš njemu!“ Zatim pade Baraku u zagrljaj, ridajući u krzno koje je nosio, a Hetar je razborito oslobodi preostala tri bodeža.

Dete Tame, Zandramas, osmatrala je pustu dolinu u kojoj su zadimljena raštrkana sela gorela pod olovnosivim nebom. Sakrila je oči pod kapuljačom i izgledalo je kao da ne primećuje užas koji se širio pred njom. Iza nje se začu gladni plač, zbog čega je stegla vilice. „Nahrani ga“, rekla je sažeto.

„Kako god kažete, gospodarice“, žustro se oglasi belooki muškarac razneženim glasom.

„Ne moraš da me štitiš, Naradase“, prasnula je. „Samo učutkaj derišće. Pokušavam da razmišljam.“

Prošlo je dosta vremena. Zandramas je sve razradila do najsitnijih detalja. Prešla je pola sveta, a uprkos svim njenim naporima, Bogoubica se sa svojim ogromnim mačem našao na samo nekoliko dana od nje.

Taj mač, plameni mač, ispunio joj je sne morama, a jarosno lice Deteta Svetlosti ju je još više proganjalo. „Kako je uspeo toliko da se približi?“, prasnula je. „Zar ga ništa ne zaustavlja?“

Ispružila je ruke okrenuvši dlanove ka sebi. Pod kožom joj se rojilo mnoštvo iskrica; letele su, kovitlale se, svetlucale poput sićušnih sazvežđa. Kada će joj iskricice preuzeti čitavo telo i kada

će izgubiti sva svojstva čoveka? Još koliko će je duh Deteta Tame tako nepokolebljivo opsedati? Dete je nanovo zaplakalo.

„Rekla sam ti da ga učutkaš!“, skoro da je dreknula.

„Odmah ću, gospodarice“, reče Naradas.

Dete Tame nastavi da promatra zvezdane rojeve zarobljene pod svojom kožom.

S prvim zracima sunca, pre no što su se ostali probudili, Eriond je izjahao na Konju, tako da je sada jurcao preko planinskog pašnjaka obasjanog srebrnastom svetlošću svitanja. Prijalo mu je što sam jaše i što opet može da oseti stezanje i izvijanje Konjevih mišića pod sobom i šibanje vetra po licu bez ikakvih prekida koje obično razgovor s drugima iziskuje.

Zauzdao je Konja na vrhu brežuljka kako bi osmotrio izlazak sunca. Naravno, i to mu je prijalo. Posmatrao je Zamadske planine obasjane prvim jutarnjim zracima – plenile su lepotom i usamljenošću. Potom pogleda preko prostranih jarkozelenih polja i šuma. Život bi ovde bio zaista lep. Eriondov je svet bio ispunjen lepotom i voljenima.

Kako je Aldur uspeo da se nakani da napusti sve ovo? Nesporno je da je bog Aldur voleo ovaj svet više od svega, pošto je odbio da prihvati obožavanje smrtnika i izabrao da se osami kako bi ga što bolje shvatio. A sada ga može posetiti samo ponekad, u nestvarnom duševnom obličju.

Međutim, Aldur je prihvatio tu žrtvu. Eriond uzdahnu shvativši da se žrtva zaista može istrpeti ukoliko se zasniva na ljubavi. To ga je utešilo.

Nanovo uzdahnu i sporo odjaha ka jezercetu i šatorima u kojima su ostali spavali.

Drugo poglavlje

KASNO SU USTALI. Gariona je gungula od prethodnih nekoliko nedelja napokon sustigla, tako da je sada svesno odbijao da ustane, iako je po svetlosti koja se prolamala kroz procepe šatora mogao da shvati kako je sunce davno izašlo. Čuo je lupkanje Polgarinog posuđa i tihi žagor okupljenih. Znao je da bi trebalo uskoro da ustane. Poželeo je da odrema još koji trenutak, ali se ipak predomislio. Pažljivo se izvukao iz prekrivača da ne probudi Se’Nedru, a potom se nagnuo nad njom i nežno je poljubio u teme. Navukao je tuniku boje rđe, podigao čizme i mač i nagnuo se ne bi li izašao iz šatora.

Polgara je u sivoj putnoj haljini pevušila pored vatre, što je i inače često činila dok je obavljala svakodnevne poslove. Svileni je nedaleko od nje tiho razgovarao s Belgaratom. Iz nekog se razloga presvukao, tako da je sada nosio bisernosivi dublet u kom se pretvarao u čuvenog poslovođu. Belgarat je, naravno, i dalje na sebi imao tuniku boje rđe, zakrpljene pantalone i rasparene čizme. Durnik je s Totom pecao u plavom jezercetu provlačeći strune preko površine, a Eriond je timario svetlucavu dlaku svog kestenjastog konja. Ostali još nisu ustali.